

forsøgte paa at udlevere mig en saa underordnet Funktionær som den skyldige. Ved de senere Undersøgelser er det godtgjort, at den positive Fejl fra hans Side er større end antaget; dette bør dog siges, men man har samtidig ikke været blind for, i hvor høj Grad han er undskyldt ved manglende personlige Forudsætninger og ved manglende Instruktion. Baade efter Auditørens og Statspolitiets Undersøgelser har Lokomotivføreren kørt for hurtigt, om end de ikke er enige om hvor meget. Lad os nu sætte, at han har kørt en Del for hurtigt, saa skal et Spor, der er i Orden, dog ubetinget kunne taale det, og saa maa det erindres, at Toget er forsinket, og at han har megen Opfordring til at søge Forsinkelsen indhentet. Han har kun Grund til at gaa ud fra, at Sporet er i Orden, og Maksimalhastigheden er, som han ved, foreskrevet i højere Grad af Hensyn til Økonomien end af Hensyn til Sikkerheden, idet selvfølgelig Sporene kan og bør taale en langt større Hastighed end den foreskrevne. Det kan neppe anses for positivt bevist, at han nævneværdigt har overskredet i hvert Fald de 90 km, og selv benægter han det. Men har han gjort det og derved forøget Ulykkens Omfang, saa er det jo overordentlig beklageligt, men der bliver dog ikke meget at bebrejde Lokomotivføreren. Efter min Erfaring er det i det hele taget ikke de mindst ansvarfølede Folk, som ved given Lejlighed vover sig en lille Streg ud over deres strengt reglementerede Kompetence. Jeg finder det saaledes ikke forsvarligt paa det Grundlag, der foreligger, at lægge Ansvaret paa nogen enkelt Person, og navnlig ikke paa nogen af dem, hvis Tjeneste har stillet dem i direkte Forhold til Ulykken.

Forinden jeg gaar over til Statsbanedirektionens Ansvar, hvorved jeg kommer ind paa en Omtale af Statsbanernes Tilstand overhovedet, hvad jo de her i Tinget fremsatte Udtalelser i høj Grad opfordrer mig til, maa jeg have Lov til at udtale, at naar Bramminge-Ulykken har virket stærkt paa os alle og har fremkaldt dyb Sorg i vide Kredse og desværre ogsaa udenfor Landets Grænser, bør det dog være os en Tilfredsstillelse, at der straks efter Ulykkens Indtræden blev gjort et opofrende, omsigtsfuldt Arbejde. Vi skylder Sygeplejerske Frøken Heise og Lægerne ved Hospitalerne i Ribe og Esbjerg og mange andre udenfor Statsbanernes Tjeneste Tak og Anerkendelse. Jeg er ogsaa glad for at turde hævde, at der fra Statsbanernes Funktionærers Side og navnlig ved

Ekspeditionen af Hjælpetoget fra Esbjerg blev udvist al tænkelig Energi og Dygtighed. Fra alle Sider er den oprigtigste Medfølelse og Omsorg lagt for Dagen, og Hans Majestæt Kongen, som personlig aflagde Besøg paa Hospitalerne, paalagde mig i sin Tid at udtale hans Anerkendelse deraf overfor Offentligheden. Jeg skal oplyse, at der paa Statsbanernes Foranstaltning vil blive oprejst en Mindestøtte paa Ulykkesstedet. I Overensstemmelse med, hvad den højtærede Konseilspræsident tidligere har udtalt, og med de Ønsker, der er fremsatte her i Tinget, vil der blive draget omhyggelig Omsorg for, at de, som har mistet Forsørgere eller paa anden Maade har lidt materiel Skade, vil faa denne erstattet. Den af Ministeriet i denne Anledning nedsatte Kommission, hvis Formand er Raadmand Gustav Philipsen, vil undersøge hvert enkelt Tilfælde og gøre Indstilling derom til Ministeriet.

Der er her i Salen rettet tunge Anklager mod Statsbanernes Ledelse i Almindelighed, Anklager, som grunder sig paa Formodninger om en uforansvarlig Sparommelighed og en Overanstrengelse af Personalet. Det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel) har villet se Bramminge-Ulykken under den Synsvinkel, at den kun var et Led i Rækken af en Mængde smaa Uheld, som hvert for sig kunde have ført til tilsvarende Ulykker, og som alle grundede sig paa en uforansvarlig Ledelse. Jeg kan slutte mig til det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen), som afbrød Taleren med at sige: „Dette er uretfærdigt“. Jeg finder det derfor fornødent ganske kort at omtale de mig bekendte 29 smaa Uheld, som er passeret siden Bramminge-Ulykken. Heraf skyldes de 14 Rangeruheld, af hvilke ikke et eneste frembyder nogen Interesse. Dels kan det hælde, at et Sporskifte ikke kommer til at slutte helt, dels at Sporet skiftes et Sekund for tidligt, just idet Vognen løber henover det. Alle har set, at Sporskiftningen foregaar hurtigt, ved at en Mand løber foran Lokomotivet, og at han maa rubbe sig, hvis Rangeringen ikke skal gaa i Staa. I det hele kræver Rangeringen stor Iver fra Personalets Side, og dette kan ikke være anderledes. Rangeringsuheldene foraarsager af og til Forsinkelser, men sjældent Beskadigelser. To Uheld skyldes Vognenes Læsning og Sammenkobling. I det ene Tilfælde var en tom Vogn, i Strid med de givne Forskrifter, koblet med Koblingsstang til en anden